

[Fuglsang]

bilisere markederne og at sikre forbrugerne fødevarer til rimelige priser.

Heroverfor har vi altså den virkelighed, som vi bl. a. behandler nu, sådan som den genspejles i pris- og markedspolitikken for landbrugsvarer. Det er en prispolitik med kornpriser, der ligger langt over verdensmarkedets priser, og som hos os i høj grad er til gavn for det store korndyrkende landbrug. Det er en prispolitik, som er stærkt påvirket af den koncentration, der har fundet sted inden for foderstofbranchen både med hensyn til forædling og omsætning af fødemidler, og som har medført en øget udbytning af både producenter og forbrugere. Dertil kommer, at EFs landbrugssituation jo præges af en voldsom inflation, en spekulation, og som følge heraf voldsomt stigende ejendomspriser og – ikke mindst i Danmark – stærkt stigende rentebyrder. Det er overhovedet en udvikling, som fremmer en mindre intensiv produktion, men som – hvad vi også kan mærke i Danmark – skaber vanskeligheder for husdyrproduktionen for ikke at tale om de vanskeligheder, som de unge, der skal etablere sig, står over for.

EF-virkeligheden er, at man selv i gode tider ikke var i stand til at enes om en fælles landbrugspolitik med lige konkurrencevilkår. Prisforskellene fra det ene EF-land til det andet er i dag ikke mindre, men snarere større, end de var før. Overhovedet får man en slags billede af fællesmarkedspolitikken deri, at man, samtidig med at man belønner nogle landmænd for at slå deres køer for panden og holde op med at producere mælk, giver andre store beløb til at opføre kostalde for.

Sådan var det. Værre er det naturligvis i Fællesskabet nu, hvor krybben er tom og hestene begynder at bides. Nu er det svært at skjule den barske virkelighed bag den såkaldte europæiske solidaritet, at de stærke bruger deres magt til at forsøge at løse deres problemer på svagere partners bekostning. Det gælder ikke mindst vesttyskerne, dem, som ellers jamrer sig adskilligt over, at de mere end andre skal bære fællesmarkedets stadig voksende økonomiske byrder.

Det er selvfølgelig rigtigt, at de er store: EFs landbrugspolitik, der koster det formidable beløb af 57 mia kr., plus hvad det koster i nationale støtteordninger, bruges til bl. a. at betale de vældige smørbjerge og kødpukler, der hober sig op, medens halvde-

len af verden sulter. Men tyskernes klage er nu ikke særlig berettiget; det er bl. a. påpeget af kommissionsfinansministeren, englænderen Christopher Tugendhat, at hvor f. eks. hollænderne yder 568 kr. pr. indbygger, belgierne 532 kr., nøjes tyskerne med 413 kr., og det til trods for at netop Vesttyskland ikke mindst takket være fællesmarkedspolitikken er Vesteuropas rigeste land, er dets førende industri- og kapitalnation, bl. a. fordi de har forstået at udnytte den hurtige gennemførelse af det fælles industri- og kapitalmarked til at sikre sig afsætning for industrivarer, hvor de er de stærke, hvorimod det ser helt anderledes ud, hvor det gælder landbrugsvarer, hvor vi andre skulle have lidt fordele af det.

Dér er det gået sådan, som vi i sin tid advarede imod, nemlig at tyskerne vil udnytte det frie industrivaremarked, men netop vil være tilbageholdende med hensyn til landbrugsvarer og bruge deres betydelige landbrugsvarerimport som handelsobjekt over for tredjelande. Det kan man se, når man sammenligner den vesttyske fødevarerimport i første halvår af 1976 og tilsvarende halvår af 1977. Fra tredjelande steg tyskernes fødevarerimport med 38 pct. til 10,62 mia kr., medens den fra fællesmarkedslande faldt med 5 pct. til 9,02 mia kr. Man indfører altså mindre fra sine fællesmarkedspartnere. Til gengæld steg tyskernes eksport til andre fællesmarkedslande, bl. a. til vort traditionelle marked England med 20 pct. til 4,48 mia kr. Det er næsten dobbelt så meget, som man udfører til tredjelande.

Vi har som nævnt lige oplevet de danske fiskeres blokader, men de har her gjort det samme, som fællesmarkedets bønder i en række lande har gjort igennem år, og som de truer med at gøre igen, nemlig at protestere mod fællesmarkedets prispolitik ved at blokere indkørselsvejene til byerne med deres traktorer. Når jeg siger, der er grund til at vente, at de vil gøre det igen, er det, fordi der er tale om en politik, som giver landbrugspriserne en stigning på 2-2½ pct. – danskernes lidt mere – samtidig med at deres omkostninger stiger med mere end det dobbelte. Det er det, man protesterer imod.

I Danmark søger nogle af landbrugslederne at give arbejderne og lønningerne skylden for, at omkostningerne stiger så stærkt. I andre lande viser man sig både klogere og mere ærlige. Sagen er jo, at arbejdende landmænd